

ЧОВАНОВ- Браво, моето момче! Ха-ха-ха!... Че дойдете, гълъбчета, всички в моя гълъбарник... Георги, ще задържа тези хора на обед. Разпореди се още от сега гощавката да бъде богата. Браво, сине, браво!

МИНЕВ- Георги, и от мене браво! Ама умната, а? Както си приказвахме!...

ГЕОРГИ- Точно тъй, г-н Минева. И затова бях принуден да обещаая, че ще отсрочите седем полици-и то само за шест месеца-без да събирате лихви.

МИНЕВ- Е, е, че как може без лихви?

ГЕОРГИ- фивсира го /Бай Мано, умната! Аз помагам, помагайте и вие! Разбирате ме, нали?

МИНЕВ- Да беше поне за месец, нека е два, а то за цели шест месеца. Главницата каква е?

ГЕОРГИ- Дребна работа: всяко момче от хиляди лева. Обещанието си не връщам. Ако ви се вижда възможно, сам ще поема лихвите. Точна.

МИНЕВ- А...а... туй не позволява! Щом е за баща ти-дадено.

ЧОВАНОВ- Тъй, Мано, работата се върши.

ГЕОРГИ- към Минева /Новите полици са у мен. Кога да дойда да ги сменя?

МИНЕВ- Най-късно след един час.

ГЕОРГИ- Тате, в Блатец заварихме втория кандидат на Трудовият блок, Червеният Петров. Беше с брата си доктора, който преглеждал болни.

ЧОВАНОВ- живо /Е, е?...

ГЕОРГИ- Щом ни видя, Червеният хвана балкана, а доктора взехме със себе си. Той се върна с нас.

ЧОВАНОВ- Че не можахте ли да го хванете, бе сине?

ГЕОРГИ- Червения ли? Защо?

ЧОВАНОВ- Та нали го търсим под дърво и камък!

ГЕОРГИ- Него?! И той ли е от ония? Че защо не ни казахте това? Щях да ви го представя вързан за крака и ръце. Та! цялото ми празнично настроение се развали...